

CHIBYČKY

Chibyčky

Berta, strach dělat chyby

Kája, přeřeky

Vojta, padavka

Jakub, přechytralost

= 4 sourozenci

Maminka, opozdilost

Ředitel Kossa, sykavka

Četník, zasekává se na ř

Ředitelova četa (chyby mužského rodu)

Chibyčky ve škole

Lidé:

Adolf (miminko i dospělý)

Helenka

Ilonka

Moderátorka

Popelář

Psycholog

Slečna Anna

Berta: Jenže ostatní – nedělají tolik chyb jako já!

Maminka: Ale Berti, vždyť se podívej na svoje sourozence – Vojta padá, Kája plete slova a Kuba (*tišeji*) si nevidí na špičku nosu. Jste přeci Chibyčky, moje nejmilejší dětičky, není na vás vůbec nic špatného!

(Berta otevře dveře)

Maminka: No hurá, jsem na tebe pyšná, Bertičko, uvidíš, že se ti ve škole bude líbit.

2. Před školou

(Dav šveholících Chibyček)

Ředitel: Milé Chibyčky, vítejte! Je to vždy slavnostní den, když já – Pan Ředitel Kossa – mohu přivítat nové žáčky u nás ve škole. Jako Chibyčky budete mít ve světě veledůležité poslání, totiž učit lidi pomocí jejich vlastních chyb! Jako první projdete přijímacím testem, který vás rozřadí na – áčko – fyzické vady, béčko – trhlinky v charakteru, céčko - slovní chyby, děčko – podvodníci, éčko – lži a lžičky (*hohoho*), efko – zapomětové a géčko (*zvážní a odmlčí se*) ZÁSADNÍ CHYBY. Posláním všech Chibyček je udělat lidi vždy lepšími, než byli předtím. Ne naopak! Čili hodnější, ochotnější, sstatečnější a tak dále. Seznam dobrých lidských vlastností obdržíte hned v prvním ročníku. A teď: jistě se ptáte, jak toho docílit? Jak je vůbec možné přimět lidskou bytost ke změně chování? Tohle si zapamatujte: chybami se člověk učí a ty chyby jste vy ossssssobně.

(Z davu tiše: Fuuj, mě poprskal.)

Když sse na člověka pověsíte, začne víc chybovat, když sseskočíte, vaše ssíla zmizí. Nessmíte ale člověku ublížit a přivodit mu mindrák. Takové mindráky sse pak těžko napravují. Přeji vám hodně štěsstí ss vašim possssssláním.

3. Po škole

(Dětské hlasy Chibyček jak se vyřítí ze školy a maminky je vítají.)

Maminka: Vojto! Kájo! Jakube! Tady jsem! Tak jak jste dopadli?

Vojta: Áčko, fyzické vady!

Jakub: *(urazeně)* Mě dali do béčka, trhlínky v charakteru.

Kája: *(paroduje Kosu)* Já jssem céčko – sslovní rybky!

Maminka: Óóóó, jsem na vás tak pyšná. A kde máte Bertu?

Kája: To nejíme.

Vojta: Hele, támhle je –

(Berta vleče obří svazek knih a u toho námahou oddychuje.)

Jakub: Hihi, co to vleče?

Kája: Berličkoo tadýý!

Berta: *(smutně)* Už jdu. Můžeme jít domů.

Maminka: Ale co to máš v ruce?

Berta: To jsou moje učebnice.

Jakub: Ukááá?

Vojta: Mamí! Koukej, Bertu dali do GÉČKA! Mezi ZÁSADNÍ CHYBY!

Jakub: Ale proč my máme mnohem menší knížky než Berta?? Mamí??

Maminka: Ehm... no protože Bertička bude mít důležitější –

Jakub: To není fér!

Maminka: – totiž složitější –

Berta: To nezvládnou.

Maminka: Chci říct prostě „jiný úkol“ než vy. Uuf.

Kája: Tybéd’o.

Berta: *(smutně)* To je otrava. Budu furt zavřená ve škole.

Maminka: Berto, ty moje kobližko, budeš ale nejchytřejší ze všech!

Berta: Proč můžou Kája, Kuba a Vojta chodit do třídy spolu a já musím být s úplně cizíma chybama?

Maminka: Protože ty jsi, Bertičko, strach z dělání chyb, budeš mít zodpovědnější úkol než tvoji sourozenci! Úzkostlivé lidi naučíš, že se nemají bát dělat chyby.

Berta: Já nechci. Já se bojím.

Maminka: Uvidíš, že si školu zamiluješ!

4. U večeře

(Chibyčky večeří doma, cinkají příbory.)

Jakub: ...a pak jsem se toho robota zeptal, kdo je jeho nejlepší kámoš, a on na to, že to je asi prezident, a já prezident čeho? A on prezident zeměkoule a já –

Vojta: Zkrať to matlohlave!

Jakub: Neprud’, Vojtěchu! A on že prezident zeměkoule, a tak jsem mu hned vlezl za krk a paní učitelka zmáčkla stopky –

29 sekund, to je novej rekord v odhalení náfuky na trenažéru – dostal jsem jedničku s hvězdičkou! (*prfff – prdí pusou na Vojtu*)

Maminka: To je bezva, Kubo, chceš ještě přidat?

Jakub: Díky, MAMI!

Maminka: A co ty Kájo, jak ses měla ve škole?

Kája: Vaječně! Koukni, jak se umím udržet za krkem!

(vleze mamince za krk a šimrá jí)

Maminka: *(směje se)* Kájo, slez ze mě, no tak! To lechtá! Tak už mě pusť!

Vojta: Paní učitelka říkala, že za týden nás konečně všechny pustí mezi opravdický lidi!

M + K: Jupíííí

(Berta kouká do talíře a mlčí.)

Maminka: Bertičko, proč jsi tak potichu? Jak to jde tobě?

Berta: *(smutně)* Dobrý.

Maminka: Jak dopadla písemka?

Berta: *(smutně)* Hm, bez chyby.

Maminka: A trenažér?

Berta: *(smutně)* Paní učitelka si myslí, že jsem jedna z nejlepších.

Maminka: Tak co se ti stalo?

(Berta jen zamručí.)

Jakub: Kosa říkal, že Géčko s náma na exkurzi mezi lidi bude moct až příští rok.

Vojta: To neva, Berti, všechno ti povíme!

Kája: Jó, můžeme vzít foťák a všechno ti i vykotíme!

Berta: Jenže to není to samý. Pořád se jenom učíme, i o víkendu, když si ostatní hrajou, a na exkurzi pak stejně nemůžeme. Je to nespravedlivý!

Maminka: Neboj, dočkáš se, Berti. To se nesmí uspěchat. Strach dělat chyby je vážná věc.

Berta: *(nespokojeně, paroduje Kosu)* Hmm jasssssssně.

5. Exkurze

(na dvoře školy)

Ředitel Kosa: *(z tlampače)* Milé Chibyčky! Dnešní den sse sstane jednou z nejcennějších vzpomínek ve vaší paměti. Je to den, kdy sse poprvé ssetkáte ss živými lidmi. BUĎTE OPATRNÉ. Lidé jssou mnohem ssložitější bytossti než naše výcvikové trenažéry. Navíc váss nemůžou vidět a sslyší váss jenom jako vnitřní hlsss. Mějte sse proto na pozoru! Ssledujte a učte sse a hlavně ssi zapamatujte: pokud sse pověssíte na člověka, udržujte dobu zavěšení pod 10 MINUT. Na delší dobu nejsste zatím připraveny. Dnešnímu dni na zdar!

Chibyčky: Zdar!

(Jakub, Vojta a Kája oddychují po běhu)

Jakub: Ach jo, zase jsme to nestihli.

Vojta: Musíme mámě koupit nový hodinky.

Jakub: Haló, ty tam, prosím tě, nevíš, co Kosa říkal?

Chibyčka: Nevěšte se na člověka dýl než 10 minut.

Jakub: Aha, slyšeli jste? To si zapamatujte: 10 minut!

Kája: Lelkujeme!

(Vojta kopne Káju.)

Vojta: DĚKUJEME.

Kája: Áu, co děláš?

Jakub: Tak na co čekají? Ať už otevřou bránu, ne?

(Objeví se mezi nimi Berta v maškarním kostýmu Pajdavky Doubravky)

Vojta: Berto!? Co tady děláš?

Berta: *(zahuhlaně)* Nic. To nejsem já.

Kája: A co to máš na sobě?

Vojta: To je přeci ten maškarní kostým Pajdavky Doubravky, co nám máma ušila.

Jakub: Berto, musíš se vrátit!

Berta: *(zahuhlaně)* Ani mě nehne, Jakube.

Jakub: Ale to je proti pravidlům! Chyby z Géčka na exkurzi nesmí.

Berta: Pššt *(šeptem)* Nebojte děcka, nic se mi nestane. Chci jenom nakouknout, podívat se na opravdický živý lidi jako vy, a pak se hned vrátím.

Vojta: Se ví, Berti, tě neprásknem.

Kája: Hlavně mávej pozor.

Jakub: Tak počkat počkat. HLAVNĚ nám musí slíbit, že na nikoho nepoleze!

Vojta: Jó, Berti, fakticky, ruku na to.

Berta: Nejsem padlá na hlavu.

Kája: Jelito, kopyto, kadí to.

Chibyčky: *(se hihňají)*

Ředitel: *(z tlampače)* Sslavnosstně otvírám bránu!

(Brána školy se otevře a Chibyčky se řítí ven. Sourozence semele dav.)

Kája: Vojto! Nestalo se ti nic?

Vojta: Nic mi není kámovéé, držte séé!

Berta: Co by se mohlo stát? Jenom se projdu okolo školy a nikdo to nikdy ale vůbec nikdy nezjistí.

6. Křižovatka

(Dopravní špička, zvuky aut, které projíždí sem tam. Přechod se semaforem.)

Berta: Au, už mě pěkně bolí nožičky. Sednu si tady na chvíli na obrubník, a pak se dám na cestu zpátky.

(Tiká červená na přechodu, přijíždí sem kočárek, v něm smějící se miminko.)

Helenka: Ilonko? No jseš to ty?

Ilonka: Helenko, ahójl!

Helenka: Že ty máš nový vlasy? Já bych tě ani nepoznala!

Ilonka: Už to mám celý odrostlý, ale ty máš krásný nehty!

Helenka: Moje manikérka nestojí za nic.

(Miminko se zatím směje v kočárku a vydává veselé zvuky,

kterých si nikdo nevšimá, Berta ho zkoumá)

Berta: *(se zatajeným dechem)* Páni! To je úplně maličkatý lidský mládě!
Óóó to je roztomilý.

Miminko Adolf: *(se směje)*

Ilonka: Kam chodíš? Já už bych taky potřebovala.

(začne tikat zelená na přechodu)

Miminko Adolf: *(směje se)*

Berta: Hej ty, malý člověku, co to děláš? *(Adolf opouští kočárek a z dále přijíždí auto.)* Paní, haló! Vaše mimino opouští kočárek. Hrome, oni mě neslyší. Člověče, ty se ale ani trochu nebojíš, že tě přejede

(zvuk blížícího se auta)

– AUTO!!! Jééé to nedopadne dobře! Vždyť ho to zajede, na to se nemůžu koukat! Ááááá. Uklidni se, Berto, jenom na chvíli, na chvililinku na něj skočíš, aby se vylekal.

(Berta skočí na miminko Adolfa.)

Miminko Adolf: Béeéééééé

Helenka: *(se otočí)* Ádo! Áduško, Adolfku, panebože, jak ses dostal na silnici? Vždyť tě to málem zajelo! A já tu plácám. Ty moje miminko nejmilejší, nejmenší, tak pojd', pojd' zpátky do kočárku.

Berta: Uf to bylo o fous! Óóó jééé tady je ale příííjenně. Možná bych si tady jenom na malilíčkou chvíličku zdřímala tomu drobečkovi za krkem *(zívá)*, a potom se zase vrááááátím...

7. Skandál

(v kanceláři a na dvoře školy)

Ředitel: Je to sskandál! Největší sskandál v hisstorii školy. Ještě nikdy sse nesstalo, že by taková nezodpovědná zássadní chyba utekla mezi lidi. Jak ji teď najdeme? Mezi miliardou lidí?? Zoufalsství. Zkáza!

Četník: Pane Řřediteli, musíte něco říct všem, jinak nám to tu zbořří.

Ředitel: Máte pravdu. *(do tlampače)* Chibyčky, sslyšte! Sstrach dělat chyby jménem Berta ze třídy Gé – ZÁSADNÍ CHYBY právě utekl ze školy mezi lidi neznámo kam! Berta nedokončila ssvůj výcvik, není proto připravená na sslužbu lidem. Nechci ani domysslet, co by sse sstalo, kdyby sse pověssila na nějakého nebožáka. Budiž vám všem odsstrašujícím příkladem.

(Děti jsou vyděšené.)

Jakub: Já to věděl, že to špatně dopadne!

Vojta: Nedělej scény, Jakube, Berta se musí brzy zase objevit.

Kája: Děcka, já mám o Bertičku krach.

Jakub: To my všichni a až se to dozví maminka, tak bude teprve čoro moro.

8. Večeře

(Cinkání příborem.)

Maminka: *(smutně tiše)* Dobrou chuť.

Chibyčky. *(rychle)* Dobrou chuť, dobrou chuť.

Maminka: *(Si povzdechne.)*

Vojta: Mami, nebuď smutná, Bertička se určitě brzo objeví.

Kája: Jo, krátí se.

Maminka: *(natahuje)* Já vím, máte pravdu. Je to hloupost, ale jen si říkám, kéž by tam někdo byl, kdo by jí v tom mohl zabránit.

(Jeden z nich hlasitě polkne.)

Maminka: Kdo by jí řekl ,nedělej to, Bertičko, nestojí to za to, nejsi ještě připravená‘.

(Všichni hlasitě polknou.)

Maminka: Co když Bertičku už nikdy nevidíme? *(propukne v pláč a odejde od stolu).*

Jakub: To jsme tedy pěkně potentili.

Vojta: Přestaňte to hrotit! Berta se určitě brzo objeví. Ani nemrknete. Maximálně za týden. Nebo za dva nebo za tři.

9. Ordinace

„O 20 let později“

(Hraje uklidňující hudba nebo ambientní zvuky.)

Psycholog: Adolfe, posadte se, prosím, anebo si lehněte na pohovku, jak jen chcete.

Adolf: Děkuji vám. *(Svalí se na pohovku.)* Áách.

Psycholog: Až budete připravený, můžeme začít.

Adolf: Víte, já nemůžu přijít na to, co je špatně. Vynikám v práci, a navíc jsem dostal přidáno. Minulý týden jsem vyhrál

vědomostní soutěž s odměnou 100 000 korun! A před měsícem mi moje laskavá babička odkázala byt na Vinohradech.

Psycholog: Říkáte tedy, že se vám poslední dobou daří?

Adolf: To je právě ono! Daří se mi čím dál líp, a přitom se nemůžu zbavit takové zvláštní tíže na ramenou, jako by mi na nich usadil smutek nebo STRACH nebo tak něco. Je to veliká tenze. Jenže ať se snažím, jak se snažím, nevím, kde se to ve mně bere.

Psycholog: Vzpomínáte si, kdy to začalo?

Adolf: Vůbec ne. Poslední dobou se mi ale pořád dokola opakuje jeden sen. Snažím se přelézt přechod po kolenou. Jsem naprosto přesvědčený, že ho chci přejít, ale najednou – nemůžu.

Psycholog: A proč??

Adolf: No to nevím! Kolik je hodin? Jedenáct? Přesně v jedenáct musím jít. Víte, za půl hodiny mám dělat rozhovor do televize.

Psycholog: Do televize?

Adolf: Ano, tak zase příští týden?

9. Televize

(Vše slyšíme z televize v ředitelově pracovně. Adolf sedí v televizním studiu, reflektory na něj svítí.)

Moderátorka: Vážení diváci, ráda bych tady u nás ve studiu přivítala pana Adolfa.

(potlesk)

Adolf: Hezké poledne.

Moderátorka: Adolfe, veřejnost vás asi nejlépe zná pod označením ‚Muž, který ještě nikdy neudělal žádnou chybu‘. Vy musíte mít přímo život snů, vidíte?

Adolf: Ehm, mezi životem snů a noční můrou je někdy tenká hranice, řekl bych.

Moderátorka: Hahaha. Adolfe, jak vypadá váš běžný den?

Adolf: Ráno si čistím zuby přesně 3 minuty, pak postavím vodu na zelený čaj. Mezitím zkontroluji, že mám v aktovce všechno: peněženku, klíče, mobil, diář, svačinu a lízátko pro zvláštní příležitosti. Oblíknu si čistou košili, zavřu dveře od bytu, přivolám výtah, a když mám štěstí tak potkám – no nic. Prostě jako každý obyčejný člověk.

Moderátorka: Aha, aha, to je tak zajímavé! Nyní je čas na reklamu, ale po ní se zase vrátíme k panu Adolfovi, muži, který ještě nikdy neudělal žádnou chybu.

(Zvuk vypínání televize.)

Ředitel: Máme ji! Mussí to být ona. Dvacet let jssem čekal a teď ji konečně dosstanu! *(do chibyčkového rozhlasu)* Chibyčky, váš pan Ředitel má pro váss zvláštní hlášení – po dvaceti letech sse nám konečně podařilo odhalit zmizelý sstrach z dělání chyb aliass Uprchlici Bertu! Jssem ssi na 0% chyb jisstý, že sse pověssila na krk Adolfovi, známému jako člověk, který ještě nikdy neudělal žádnou chybu. Berta sse tímto obviňuje z nejhoršího ze všech zločinů: učinění člověka ssssrabem. Věřte, že Bertu chytíme a zavřeme – NADOBRO.

10. U Adolfa doma

(Nazuje si papuče a zapne televizi, tam opakuji jeho rozhovor. Berta sedí Adolfovi na ramenou a šeptá mu do ouška. Adolf přepne na jiný program.)

- TV: ...v dnešní době je pro mladé lidi obzvláště těžké najít si partnera. Studie ukázala, že každý čtvrtý člověk se cítí sám a trpí pochybnostmi sama o sobě.
- Adolf: *(vzdychne)*
- Berta: To se nás netýká. My jsme přeci úplně v pohodě, Ádo.
- Adolf: Tohle je tak tak depresivní.
- Berta: Mohl by ses dívat z okna...
- Adolf: Dívat se z okna... jako včera, předevcírem a předpředevcírem. Šel bych se radši třeba proběhnout ven.
- Berta: Zlomíš si u toho nohu.
- Adolf: Ale ještě bych si zlomil nohu, možná radši posezení v kavárně.
- Berta: Ale tam tě někdo okrade.
- Adolf: Jenže co kdyby mě někdo okradl. Hmm, tak třeba do bazénu?
- Berta: *(usilovně přemýšlí)* Hmmm-hmmm. *(vymyslí to)* Nadejcháš se vody, chlór ti rozežere šňůrku od plavek a až tě plavčík potáhne z vody ven, spadnou ti trenýrky!
- Adolf: *(Ustrašeně)* Óóóó, chlór mě děsí, jdu radši koukat z okna a zítra taky a pozítří a pak až do konce života. Jé, támhle jde ta slečna, co bydlí o patro výš. Kéž bychom se zase jednou čírou náhodou potkali ve výtahu.

11. U dospělých Chibyček doma

(Válečná porada Chibyček o 20 let později)

Jakub: Považuji to za naprosto nesmyslný nápad. Nevíme, kde ten Adolf bydlí, zavání to malérem a navíc –

Vojta: Jakube, nešil. Stačí, když se k Bertě dostaneme dřív než Kosa a všechno bude v cajku, uvidíš. Přemluvíme ji, aby se přiznala a hotovo.

Jakub: Vojtěchu, chováš se jako malé dítě. Myslíš si, že stačí, když se přijde udat? Kossa z jejího případu udělal kauzu století. Pochybuji, že Bertu může ještě něco zachránit a už vůbec ne takovýhle naprosto nedomyšlený a naivní –

Kája: Přestaň používat divný slova a nemel, ty Kubo! Máme to perfektně vykašlaný. Vojta spadne na Kossu a náš kamarád Blboun Pája, mu vleze do kapsy.

Jakub: Kdo je zase Blboun Pája??

Kája: Ty si ho nepamatuješ? Kosa si ho na chodbě vždycky dobíral, že si neumí správně nazout přezůvky.

Jakub: Hmm, v tom případě zní jako náš ideální komplic!

Vojta: Stačí, když ho Pája na chvíli zdrží a tadá, Berta bude zpátky!

Kája: Na to vrata! Co se může pokazit?

Vojta: Přesně! Tak jdeme. *(spadne ze schodů dolů) Ááááááú! (rána)*
Nic mi není!

Jakub: Ach jo.

12. Ve škole na dvoře

(Ředitel chystá policejní zásah a promlouvá na podiu. Vojta s Pájou se k němu plíží.)

Vojta: Támhle stojí ten tupohlav! Vidiš ho, Pájo?

Pája: Kde?

Vojta: Támhle vpravo.

Pája: Jasnačka a vpravo je totéž jako vlevo, že jo?

Vojta: Cože? Kašli na to, jdeme!

(Do mikrofonu.)

Kossa: Četo! Dle našich zvědů bydlí Adolf ss Uprchlicí Bertou v Perfektní ulici číssslo 1. Mussíme je najít a Bertu zpacifikovat. Nechci vidět žádné chyby, nemůžeme ssi dovolit risskovat. Jde o naši česssssst.

(Vojta skočí na Ředitele, ten se skácí.)

Vojta: Váááú, au, jauvajs.

Kossa: Au! Uf, ech, co to je? Vojtěchu, co tady děláte? Už jsem vám říkal tissíckrát, že ve škole nemáte co dělat, tak už mě neobtěžujte!

Vojta: Né, to já pardón! Já jsem totiž, já spadnul za schodů a pak jsem zakopl o tkaničku, jenže tam byla trampolína a ta mně uííííí vyhodila a já se dokutálel až sem. Nemůžu to padání zastavit, no vážně! *(padá)* Vidíte? Už zase! *(spadne znovu na Kossu)*

Kossa: Au.

Vojta: A zase! *(znovu na něj spadne)*

Kossa: Au!

Vojta: *(šeptem)* Pájo, vlez mu do kapsy teď!

(Pája vlezte Řediteli do kapsy, zatímco se znovu sbírá)

Vojta: Pardon, nechtěl jsem vás povalit na zem, to bylo omylem.

Kossa: *(najednou se chová, jakoby ho někdo praštil palicí)* Mazejte ven, ehm, Vojtěchu! Tady už ech to no sstejně nemáte co co co? Dělat, jsste dávno dospělý, tak takže to, no, padejte do práce! Napravovat lidssssssské nedududuhy.

Vojta: *(padá pryč)* Když mně se tak stýská.

Kossa: Aha, ehm, no jo no. Tak teda. Insstrukce.

Vojta: Nashlé!

Kossa: Tak, jo jo, nasshle, ehm, teda takhle...

Četník: Pane Řediteli, je vám něco?

Kossa: Eéééhm mééh

13. Taxík

(Zvuky aut na ulici. Jsou tu Chibyčky a paní, která čeká na taxík...)

Paní: Haló, taxi!

(Zvuk brzdícího auta a otvírání dveří.)

Jakub: Prosím tě, nekulhej Vojtěchu. Padej dovnitř a rychle!

Vojta: To se ti řekne, ale víš, jaký to je? *(pájdá)* Už mi není pět, abych sebou mohl pořád naschvál mlátit.

(Paní nastupuje a chce zavřít dveře, ale Kája v nich stojí.)

Paní: *(úplí)* Co to je? Nějak nemůžu na-gr-gr-zav-řít-dve-ře.

Kája: *(úplí)* Dělejte nebo mě v těch dveřích rozmáčkne.

Taxikář: *(slowmotion)* Kám tó bůdé, pánínkó?

Jakub: Kájó, skóč jí ná krrk!

(Kája na ni naskočí.)

Paní: Pójédémé dó P-Á-Ř-Í-Ž – do Perfektní!

Taxikář: Takže do Perfektní.

(Všichni si oddychnou. Dveře taxíku se zavřou. Skřípění brzd a rozjíždění auta.)

14. Školní dvůr

(Vojenská atmosféra.)

Kossa: Tedy. Hm. Vlevo. Vy tam. Půjdete vlevo.

Četník: *(vzpíná se)* Pane řediteli, tak co je vám?

(Pája se dusí smíchy.)

Kossa: Jssem v pohodě.

Četník: Pane řediteli, nerad bych vám odporoval, ale žádám vás, vydejte rozkazy, ať můžeme uprchlici Bertu dopadnout! *(Rupnou mu u toho nervy.)*

Kossa: Jistě. Vždyť říkám, vy tam, vpravo.

Četník: Jemu přescočilo. Áááááááá grrrrr. Já si snad vztekem rozkoušu vlastní čepici! *(Žere čepici.)*

15. Před domem v Perfektní ulici

(Brzdění taxíku.)

- Vojta: Vystupujemé!
Jakub: Kájo, slez laskavě dolů!
Kája: Když ta paní tak hezky koní!
Vojta: Nedělej fóry a polez!

(Vypadnou ze dveří na ulici)

- Řidič: Tak paninko, vystupovat a bude to dvě stě korun.
Paní: Ale kde to jsme?
Řidič: V Perfektní ulici přeci.
Paní: Kde?? Ale já chtěla do Pařížské PŘECI.
Řidič: Ach jo, už je to tu zase. Paninko, koukejte se rozmyslet, kam chcete jet dřív, než vlezete do taxíku, jo? Todle je pořád. Lidi nastupujou, a pak teprve začnou hledat na mobilu, kam pojedou. No mám já tohle zapotřebí?

(Auto odjede.)

- Jakub: Výborně, jsme tady na ulici, na dlažbě. Jaká je další část vašeho rafinovaného plánu?
Vojta: Dřív nebo později bude muset ten člověk Adolf ven nebo dovnitř. Pak čapneme Bertu a hurá zpátky.

(kroky)

- Kája: Támhle někdo jde, tele!

Jakub: To je žena, Kájo. Žádná žena se nejmenuje Adolf.

Anna: *(pro sebe)* Kam jsem jenom dala ty klíče?

Kája: To nevádí, proklouzneme s tou sličnou dovnitř do domu!

Jakub: To bychom ale museli být daleko rychlejší, podívej, už odemyká dveře a my ani nejsme všichni. Tohle je prostě hrůza. Naprostá neorganizovanost, kde je zase Vojtěch?

(zvuk klíčů v zámku a otvírání dveří)

Anna: Uááááá, co to jenom bylo? *(Slečna Anna zakopne, Vojta na ní visí.)*

Vojta: Vojtova speciální klička! Tak šuuup mazejte dovnitř a nemáte zač!

Jakub: Pff, jak banální.

Kája: Lelkujeme slečno!

(Slečna Anna se sbírá.)

Anna: Co se to ale?

Jakub: Pojdte, svezeme se s ní výtahem.

16. Na poli

(Kossa jezdí po poli a honí ho procesí aut. Četník jede těsně v závěsu a volá na Kossu tlampačem.)

Četník: *(zoufalý)* Pane řediteli, opravdu se domnívám, že ježdění po zcela prázdném poli nám k dopadení poběhlice Berty vůbec nepomůže!

Adolf: (udýchaně) Počkejte! Počkejte na mě!

Anna: A hrome, kde je to tlačítko?

(rychle všechno mačká)

Adolf: Děkuji.

Anna: Není zač.

Adolf: To tedy je.

Anna: Nestojí to za řeč.

Berta: Šmarjá, to už stačí! Nevidíš, jak je jí trapně?

Chibyčky: BERTO! JSI TO TY?

Berta: Co tu děláte??? Jak jste mě našli?

Vojta: Přišli jsme tě zachránit!

Berta: Zachránit?

Adolf: Do čtvrtého, že?

Berta: Nebuď tak škrobenej.

Vojta: Cože?

Berta: Ne ty, Adolf.

Jakub: Berto, Kosa na tebe pořádá hon. Zdrželi jsme ho, ale musíš se okamžitě vrátit s námi a přiznat se, že jsi z toho člověka udělala sraba.

Berta: Cože SRABA? To ne, Adolf přeci není žádný srab.

Kája: Ale je, Bertičko, je to srab a ty se musíš udat, jinak tě Kosa zavře.

Jakub: NADOBRO.

Berta: Ne, to není možný!

(Cinkne třetí patro. Tady bydlí Adolf.)

- Adolf: *(smutně)* Tak nashle.
- Anna: Nashledanou.
- Vojta: Bertičko, skoč dolů!
- Berta: Ne, to já nemůžu jen tak.
- Jakub: Co budeme dělat teď, Vojtěchu? Vojtěchu?
- Kája: Ona s náma mýt nechce!
- Vojta: To vidím taky. Nevzdáme to! Za nima.

17. Honička I

(Houkání sirén, Četník jede rychle městem, za ním se řítí v autech celá četa.)

- Četník: Bláhova ulice, Bystrá ulice, Cibulkova třída, Citronová ulička?
Kdo tuhle čtvrt' postavil podle abecedního seznamu? Zjistím si to
a pošlu na něj Slintavku!

18. Srab

(Adolf sedí u sebe doma, škrábání psacího pera.)

- Adolf: Člověk by si nikdy neřekl, že se jako celebrita bude cítit tak osamělý. Všichni lidé ode mě chtějí jen jakousi dobrou radu. Nikdo z nich si se mnou nechce doopravdy povídat. Tak jim dám radu, například: Jak být zdravý? Na to se mě ptají obzvláště často. Čistit si zuby, nekouřit, chodit na procházky do přírody. No a oni? Koukají, jako kdybych je okradl! Ty svoje motivační pohlednice jim posílám úplně zbytečně.

Berta: Ty máš ale náladu!

Adolf: Ale co kdybych poslal takovou pohlednici jí? Té slečně ze čtvrtého patra?

Berta: Počkej, počkej, co že to?

Adolf: Pohled s pozdravem a přáním! Jenom musím vybrat který: tenhle s nápisem „Nekuřte, prosím“? Nebo radši tenhle pozitivnější? „Jezte ovoce“?

Berta: Na obou vypadáš jako pako.

Adolf: Právě ona by mohla pochopit, že jí přeju, aby byla zdravá, takže chci, aby byla živá alespoň do té doby, než se ji odhodlám pozvat na zmrzlinu a tudíž, že se mi už dávno líbí, ale neumím jí to říct, protože je tak krásná a já se vždycky leknu! A pak za mnou přijde a řekne, já jsem to všechno pochopila, dává to přeci naprostý smysl! No a všechno bude vyřešené! Co to vykládám. Nikdy to neudělám.

Vojta: Protože je to srab!

Berta: Ha! (*lekne se*) Co tady ještě děláte?

Jakub: Poslouchalas ho někdy? No vážně, i já oproti němu mluvím stručně, jasně a výstižně.

Vojta: Jestli nám nevěříš, tak se ho zeptej sama, jestli je srab, schválně, no?

Berta: To snad nemyslíš –

Vojta: Mám za tebou vylézt a zeptat se ho sám?

Berta: Dobře, dobře! Ty Adolfe, myslíš si – nemyslíš si určitě, že jsi (*zašeptá*) srab, že ne?

Adolf: NO JISTĚ, JÁ JSEM SRAB!

Berta: (*najednou začne křičet*) ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ

Adolf: Au, asi mi začalo pískat v uchu.

Berta: Ne, ty nejsi srab! To není možné, to nejde!

Adolf: To je ono, ta moje tíha na ramenou! Přišel jsem na to: jsem zkrátka srab!

Berta: Ne ne ne ne ne.

Adolf: *(cítí se osvobozený)* Ano, jsem, nedokážu ani pozvat tu překrásnou slečnu na zmrzlinu, dávám si pozor, abych neudělal jedinou chybičku, objektivně vzato jsem zkrátka srab!

Berta: *(hysterčí)* O můj Bože, co jsem to provedla? Stvořila jsem monstrum! Tohle je SRAB, právě TADY. Berto, ty dutá kebulko, co ses to učila v první třídě? Nikdy nikdy nikdy nikdy nesmíš dopustit, aby se z člověka stal srab. Co budu dělat??

Jakub: Předně slez z toho sraba dolů.

Berta: Fňuk. Dobře. Vždyť už jdu. Letím. Bude se mi stýskat, Ádo. Eh. Eh. *(šplhá dolů)* Fňuk.

Kája: A teď honem bič! Než sem dorazí Kosa.

Berta: Tak to nejde. Musím ho nejdřív odsrabit.

Vojta: Na to nemáme čas!

Berta: Já ho v tom srabu nenechám.

Kája: Tak to jsme v máji.

19. Honička II

(sirény, auta)

Četník: Počkat! Už jsme u „Ž“ a „R“ tu ještě nebylo! Na toho, kdo tuhle čtvrt' postavil, pošlu slintavku A kulhavku A průjem!

20. Noviny

- Berta: On to dokáže. Adolfe, jdi se projít.
- Adolf: Asi dnes nepůjdu ven. Je to sraβάctví?
- Vojta: Jo.
- Kája: Rozhodně.
- Adolf: Možná že je to sraβάctví. Musím překonat své hranice! Nicméně abych se neukvapil... Mohl bych si skočit do prvního patra pro rohlíky.
- Jakub: Takhle se nikdy nepohneme z místa a skončíme za mřížemi.
- Berta: Nech ho být, Jakube! To je aspoň začátek. Tak pojd', pojd'! Půjdeš úplně sám, já už ti vůbec v ničem nebráním, SRABE.
- Adolf: *(zvedne se)* HUUU, no tak dobře.
- Berta: Tak pojd', no pojd'.
- Adolf: Klíče, peněženka, lízátko, zdá se, že můžu jít, to je ale zvláštní.
- (Adolf otevře dveře, za kterými stojí slečna Anna.)*
- Anna: *(pro sebe)* Jen na něj zazvoníš, řekneš za prvé: Nejsou to náhodou vaše noviny, co přišly ke mně do schránky? *(otočí se a lekne se)*
- Adolf: Jsou to moje noviny, slečno!
- Anna: *(se hihňá)* Tady.
- Adolf: Děkuji. Ehm, nebyla byste tak krásná – totiž laskavá – a doprovodila mě do večerky pro tukový rohlíček?
- Anna: *(se hihňá)* Dobře.
- Adolf: Tak prosím.

Chibyčky: Uuuuuf.

Vojta: Zvládli jsme to. Odsrabili jsme Adolfa!

Berta: Jsi si tím jistej? Co když není stoprocentně odsrabenej a tohle byla jenom náhoda?

Jakub: Nesmysl. Dobrá práce a teď rychle pryč!

(cinknutí výtahu)

Četník: Jen ne tak rychle, zločinci. Zatýkám tě, uprchlice Berto, za učinění člověka srabem a vás ostatní za pokus o útěk před zákonem! Nevím, co jste udělali s Kosou, ale mně neuniknete!

Kája: A máme po regraci.

21. Rohlíky

(Berta s Adolfem stojí ve výtahu. Berta stojí vedle něj a starostlivě ho pozoruje. Adolf nejistě žmoulá pytlík s rohlíky.)

Adolf: Víte, tohle bylo naprosto neobyčejné. Jak se mi to jenom mohlo stát? Cena rohlíku je odjakživa 1,50. Vynásobil jsem ji dvěma – totiž jeden rohlíček pro mě a druhý pro vás a došel jsem k chybnému výsledku! Výjimečně udivující. To se mi ještě nikdy v životě nestalo.

Anna: Úžasné! Přitom jste to zrovna vy ,člověk, který ještě nikdy neudělal žádnou chybu‘!

Adolf: Evidentně jsem nevěděl, o co přicházím. Bylo to tak vzrušující! Úplně se mi z toho sevřel žaludek!

22. Nemocnice

(Zvuky nemocničních přístrojů. Kossa leží na lůžku.)

- Četník: Pane řediteli, dokázal jsem dopadnout uprchlici Bertu společně s jejími komplici. Zde jsou!
- Kossa: To jsem ssi mohl mysslet, že v tom máte prssty Vojtěchu, ale že i vy, Jakube? Sstydte sse!
- Berta: Pane řediteli, nechtěla jsem...
- Kossa: Berto, odssuzuji tě k okamžitému zavření do věznice a to nadobro. Uprchla jssi bez dovolení ze školy. Neoprávněně jssi nasskočila na člověka nyní známého jako ‚Adolf, který nikdy neudělal vůbec žádnou chybu‘ a udělala z něj sraba!
- Berta: Udělala jsem z něj sraba, ale taky jsem ho odsrabila!
- Kossa: Je to pravda četníku?
- Četník: No ano, ale nic to nemění na tom, že uprchla, takže by měla být řřřádně potrestána.
- Berta: Za to se strašně omlouvám a moc mě to mrzí.
- Kossa: *(zhrozí se)* Coss to řekla?
- Berta: *(bojí se)* Udělala jsem chybu a upřímně mě to mrzí.
- Četník: To nám je ale jedno! Půjdeš do basy!
- Kossa: Grrrrrrr. *(funí)* Vy jedna ssprosstá bando, odporní lapači vzduchu! Myslíte ssi, že můžete udělat jakoukoli chybu, a pak sse prosstě omluvíte a tresst je fuč?
- Četník: Fuč? Jak fuč, pane řřřediteli? To přřeci nemůžete myslet –
- Jakub: Chibyčkovský kodex cti říká, že pokud se Chibyčka omluví a napraví svou chybu, musí být zproštěna všech obvinění.

Jakub: Říkala mami, ale taky jsi říkala, že po bábovce se netloustne a podívej se na Vojtěcha.

Vojta: No dovol ty chytroprde?? Ačkoli je pravda, že se mi vstává o něco hůř než dřív, takže bábovku asi na nějakou dobu vynechám.

Stará maminka: Eh, Chibyčka se vloudila.

Konec.